İmadəddin Nəsimidən təsdis

Şər qarışsa, bilmək olmur kimliyin dost-düşmənin,
Hər tərəfdən qurşayıb işğaldakı bağ gülşənin,
Qarğalar bir bülbülə çox gördülər öz məskənin.
Tale meydan mərdinin əydikcə məğrur gərdənin,
"Soyun, ey murdar sallaqlar Nəsiminin tənin,
Bunca namərdi görün, bir ər qıyarlar, ağrımaz!"

Könlümün ərşindəki səyyarələr bir-bir itir,
Yurd yolunda ər şəhidlik mərdlərin qismətidir.
Bir başa bir xoş ölüm hürriyyətin ibrətidir,
Təkləmək hər aslanı sırtlanların xislətidir.
Dəstəmaz alıb qanından, əl yuyarlar, ağrımaz,
"Bunca namərdi görün, bir ər qıyarlar, ağrımaz!"

Birləşib bir soyğunun üstündə bərk-bərk durdular,
Bir oğurluq nüsxəyə hər cür tərif uydurdular.
"Dar ağacı"n titrədən alpa yeni "dar" qurdular,
"Yüz-yüz" ilə hallanan dostlarına vurdurdular.
Nuş edib şair qanın bir-bir doyarlar, ağrımaz,
"Bunca namərdi görün, bir ər qıyarlar, ağrımaz!"

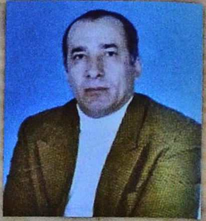

Soydular bir Tanrıdağ elçisinin
dürdanəsin,
Səltənətlər taxtına od püskürən
əfsanəsin.
Cümlə məzlum ellərə qalxan olan
mərdanəsin,
Bir sümük, bir dəridən qeyri nə
var, hər danəsin.
İndi də can riştəsin xürrəm
soyarlar, ağrımaz,
"Bunca namərdi görün, bir ər qıyarlar, ağrımaz!"

Amma möhrün gerçəyə çoxdan vurub salnamələr,
Çox da ki qəlp pullara aldanmada əllamələr,
Çox da ki məst başlara züy tutmada əmmamələr,
Akifa, "uff" eyləmə, düşməz sənə ah-nalələr!
Haqqı biryolluq danıb, bağrın oyarlar, ağrımaz,
"Bunca namərdi görün, bir ər qıyarlar, ağrımaz!"

Akif Azalp